

Det kræver imidlertid personale, styring og tid at følge udviklingen på denne måde, og dermed kræver det også penge.

3. Det er endnu et uafklaret spørgsmål, hvorfor nogle AIDS-smittede udvikler AIDS, mens andre tilsyneladende ikke gør det. Eller gør de det, men først på et senere tidspunkt? Dette fører helt naturligt til et behov for, at der på de oprettede klinikker for AIDS-helbredsundersøgelser sker en løbende testning af de enkelte personers immunapparat. Netop inden for den kliniske immunologi har vi i Danmark en meget stor ekspertise. Vi ville have mulighed for at gennemføre sådanne projekter, hvis forskerne fik penge til det.
4. Det er også vigtigt at undersøge mulighederne for at producere neutraliserende antistoffer mod AIDS-virus. Disse undersøgelser skal vise noget om mulighederne for en egentlig vaccinefremstilling og skal samtidig til sin tid bruges for at teste mulig AIDS-vaccine. Arbejdet kan bl.a. udføres på Fibigerlaboratoriet i København, men det er ressourcekrævende.
5. Forskningen i egentlig behandling af AIDS-patienter kan og skal videreudvikles. Der er gode og endnu ikke fuldt udnyttede muligheder for »kontrollerede kliniske undersøgelser« i afprøvning af forskellige lægemidler. Behandlingen af AIDS-patienter i Danmark er koncentreret om ganske få afdelinger, hvilket giver bedre muligheder for sådanne undersøgelser end i mange andre lande, men indsatsen kræver naturligvis økonomiske ressourcer.
6. Det internationale samarbejde er i sig selv af stor betydning, både for at følge med i, hvad der sker i den internationale forskning, men også for at Danmark selv kan bidrage. Her kan tænkes mange muligheder, men blikket falder naturligt på de danske forskere og danske laboratorier, som også med international målestok har en betydelig ekspertise i immunologisk forskning. Disse forskere og laboratorier er i stand til at samarbejde med store udenlandske laboratorier og decideret bidrage til de vigtige forberedende arbejder med hensyn til fremstilling af en vaccine og til forståelsen af selve AIDS-sygdommen.
7. Endelig er der forskning i den psykologiske indsats for AIDS-patienter, AIDS-smittede og i det hele taget personer i risikogrupperne. Denne psykologiske indsats, der endnu lader meget tilbage at ønske, kan f.eks. være egentlig krisebehandling. Det er en opgave, som ikke uden videre lader sig løse perfekt. Der kræves selv-

sagt et stort forarbejde og en forskning, som koster penge.

Det er derfor helt hen i vejret at sige, at der ikke er noget for danske forskere at komme efter, når de alligevel ikke kan komme først med det afgørende resultat: nemlig fremstillingen af en vaccine eller en behandling, som uden tvivl indbringer en Nobel-pris. Der er masser af opgaver for danske forskere at tage fat på, og det vil være en skandale, hvis vi alene af økonomiske grunde skal undlade at bruge deres evner til noget fornuftigt. Efter forslagsstillernes opfattelse kan vi ikke være bekendt over for udlandet, at vi ikke bevilger penge til AIDS-forskningen, men bare sætter os med hænderne i skødet og venter på, at de andre finder på et eller andet. Det er nasseri, og den danske forskning vil desuden generelt lide skade ved ikke at kunne være med i front, også fordi AIDS-forskningen må forventes at føre til en lang række andre værdifulde forskningsresultater, som bl.a. vil kunne anvendes i kræftforskningen.

I den forbindelse er det værd at lægge mærke til, hvad den danske kræftforsker professor Lenart Olsson udtalte til Berlingske Tidende den 2. januar 1986, efter at han havde fået 10 mill. kr. fra National Institute of Health til sit arbejde på laboratoriet for cancerbiologi på Panuminstituttet: »Støtten fra USA viser, at vi i Danmark godt kan få penge til bioteknologisk forskning i konkurrence med udlandet, og at vi derfor ikke kan tillade os den kortsigtede luksus at mene, at vi ikke herhjemme har brug for en forskning, som man arbejder med andre steder i verden. Forudsætningen er, at vi råder over de nødvendige faciliteter til at udføre en kvalificeret forskning, og at vi har danske medarbejdere, der er dygtige nok. Det kræver, at vi kan give dem en ordentlig uddannelse, og det understreger igen nødvendigheden af, at vi holder et højt nationalt forskningsniveau«.

Som nævnt burde det være unødvendigt at fremsætte dette forslag. Men forslagsstillerne har set sig nødsaget til det, fordi indenrigsministeren som vanligt ikke selv tager initiativer i bekæmpelsen af AIDS, hvis det kan risikere at koste staten penge.

Derfor foreslås det, at folketinget pålægger regeringens at afsætte 50 mill. kr. til forskning i sygdommen AIDS. Når det foreslåede beløb er større end de 30 mill. kr., der er blevet nævnt som behovet i 1986, skyldes det ønsket om at sikre flerårige projekter. Det er altså meningen, at de 50 mill. kr. i et vist omfang skal række ud over 1986. Det foreslås endvidere, at sundhedsstyrelsens rådgivende